

vilde frembyde Fordele frem for en delt Forhandling.“ Selvfølgelig udkræves der, for at et saadant Samarbejde under faste Former kan iværksættes og eventuelt洛夫æstes, Tilslutning fra de paagældende Organisationers Side. Som det fremgaar af Kommissionsbetænkningen, kan der ikke for Tiden opnaas en saadan Tilslutning, navnlig ikke fra Grosserersocietetet, og Udvalget maa derfor indskrænke sig til at henstille, at Udenrigsministeriet ikke alene indhenter Erklæringer fra den eller de Erhvervsorganisationer, som en Sag nærmest angaar, men ogsaa i saa vid Udstrækning som muligt søger at samle Repræsentanter for Organisationerne til fælles Forhandling med Ministeren og det paagældende Departements ledende Embedsmænd.

Endnu skal Udvalget kun yderligere tilføje, at det fuldt ud kan tiltræde, hvad den oftnævnte Kommission har udtalt angaaende de Krav med Hensyn til Uddannelse, der bør stilles til dem, der skulle have fast Ansættelse i Ministeriet og navnlig understrege det heldige i, at der kræves ogsaa en praktisk Uddannelse ved Virksomhed i offentlig eller privat Forretning inden Indtrædelsen i Tjenesten, og at der gives de paa Prøve antagne Aspiranter Lejlighed til senere ved midlertidige Ansættelser i Ind- og Udland yderligere at skaffe sig personlig Sagskundskab saavel til Forretningstilivet som til den konsulære og eventuelt diplomatiske Virksomhed. Ligeledes er Udvalget enigt i, at den Omvekslen mellem Personalet i Ministeriet og Udlandet, som tilsigtes ved Bestemmelsen i § 2, hvorefter en Legationssekretær og en Vicekonsul som Regel skulle være til Tjeneste i Ministeriet, maa anses for anbefalelsesværdig.

De foreslaaede Lønninger har Udvalget intet fundet at bemærke til og indstiller da i Overensstemmelse med det foranførte og i Tilslutning til, hvad der af den nedsatte Kommission eller dens Flertal er anført angaaende Udenrigsministeriets Omordning, Forslaget til Vedtagelse med nogle mindre Ændringer af rent redaktionelt Indhold.

Et *Mindretal* (Martin Madsen Halsted og N. Neergaard) nærer megen Betænklichkeit ved at opgive Direktørposten, idet man finder det uheldigt, at den Enhed i Ledelsen af Udenrigsministeriets Anliggender, som tilstræbes ved den ny Ordning, og som i sig selv maa anses for i saa høj Grad ønskelig, ene skal bero paa Udenrigsministeren. Denne kan — i hvert Fald i den første Periode af sin Funktionstid — ikke være i Besiddelse af den Sagskundskab og det indgaaende Kendskab til Ministeriets Administration, som er nødvendig, for at han virkelig skal kunne samle alle Traadene i sin Haand, og saafremt han med Udenrigsministeriets forbinder en anden Portefeuille, vil han aldrig kunne ofre saa megen Tid paa det førstnævnte Ministeriums vanskelige og indviklede Administration, at han paa tilfredsstillende Maade kan udføre de Funktioner, som nu paa hvile Direktøren. Da Ministeren imidlertid fastholder sit Forslag om Direktørpostens Ophævelse, har man ikke anset det for nyttigt at stille noget Ændringsforslag.

Et *Mindretal* (K. M. Klausen, Marott og L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]) er kun med Betænklichkeit gaaet med til at tiltræde den foreslaaede ny Ordning indenfor Udenrigsministeriet, thi hvorvel man end betragter Omordningen som et Fremskridt, maa det dog befrygtes, at det Departement, under hvilket Konsulatvæsenet og Sager vedrørende Erhvervslivets Interesser komme til at sortere, ikke vil opnaa fuld Ligestilling med 1ste Departement, og man vilde derfor have foretrukket, at der oprettedes et særligt Handelsministerium, som efter Mindretallets Skøn bedre vilde have været i Stand til at varetage Erhvervslivets Interesser.